

видѣ единъ човѣкъ чужденецъ, другоселецъ : облѣченъ съ вехто, на рамото му кожена торба, а въ торбата — гждулка. Бабичката отиде при него, разгледа го, окашля се, и зина :

— Кой си ти, синко ?

Пъкъ Талей ѝ рече :

— Азъ съмъ Тилилей.

— Кой Тилилей ?

— Тилилей слѣпниятъ.

— Отъ кжде идешъ ?

— Ида отъ тъмнината.

— Отъ тъмнината ли ? Господи, отъ каква тъмнина ? Ами що щѣшъ тука ?

Слѣпниятъ не отвърна. Баба Тиша мръдна, би клепалото, примете попъ Петковата черкова, стори трийсетъ и три поклона предъ куната на Ангелъ Михаила, върна се и го наиде пакъ на сжщото мѣсто. Стои човѣка, дълбоко замисленъ. Попита го :

Чакашъ ли нѣкого ?

— Никого. Дойдохъ у васъ. Вчера като минахъ презъ горещитѣ жита, питахъ жътваритѣ не знаятъ ли нѣкжде мостъ да има. А тѣ ми рехоха : защо не идешъ на Орлишкия, вашия де. Минува ли много свѣтъ по него ?

— Смаенъ свѣтъ. Цѣлз Орлица и деветъ села наоколо. По дългата равнина други мостъ нѣма.

— Заведи ме, бабо !

Баба Тиша тръгна и го заведе. Талей като вървѣше по дългия високъ мостъ, стжп-